

holdes i Plan for Kjøbenhavn af 1. Juli 1799 §§ 76 og 140, Reglement for Kjøbstæderne af 5. Juli 1803 § 9 og Reglement for Landet af samme Dato § 13, forsaavidt Tilsynet efter disse udenfor Kjøbenhavn kun skal udstrækkes til Børienes Konfirmation.

Tilsynet med Maaden, hvorpaa Fattigbestyrrelserne røgte deres Hverv, er i § 31, ligesom hidtil, lagt i Overøvrighedens Haand, saaledes at denne for Landets Bedkommende kan benytte Bistand hertil af Amtsraadets valgte Medlemmer; at Indenrigsministeren som Indehaver af den øverste Myndighed i Landets Fattigforvaltning, jfr. § 59, ogsaa vil kunne udøve saadant Tilsyn ved andre end de nævnte Myndigheder, er en Selvfølge.

Til Kapitel IV.

Efter de gjældende Regler om Refusjon af ydet Fattigunderstøttelse, der indholdes for Kjøbenhavn i Plan af 1ste Juli 1799 § 185 og for Kjøbstæderne og Landet i Reglementerne af 5te Juli 1803, henholdsvis § 19 og § 23, er Forholdet ordnet saaledes, at i Kjøbenhavn har Fattigvæsenet Ret til Refusjon saavel i Bedkommendes levende Live som i hans Dødsbo; derhos arver Fattigvæsenet den Fattige, hvis Begravelse det har bestridt, selv om Efterladenskaberne udbringes til et større Beløb end den ydede Fattigunderstøttelse, medmindre den Afbøde efterlader sig saa nære Slægtninge som Ugteskælle, Børn eller andre Livsarvinger, Forældre eller Sødsfende, medens der derimod udenfor Kjøbenhavn ikkun gives Ret til Refusjon i Dødsboet.

Der er næppe Anledning til at bibeholde forskjellige Regler i den omhandlede Henseende i Kjøbenhavn og udenfor samme, og Reglen i § 34 er derfor gjort anvendelig for samtlige Landets Kommuner; Paragrafen er endvidere bygget paa den Betragtning, at Fattigunderstøttelse efter sit Væsen for saavidt maa betragtes som en den Understøttede paahvilende Gjæld, som den bør kunne tilbagefordres ikke alene i hans Dødsbo, men ogsaa i hans levende Live, saafremt hans Formuevilkaar saaledes forbedre sig, at det maa erkjendes, at han har Evne til at udrede Erstatningen uden selv at komme til at mangle det Fornødne til eget Underhold eller Opfyldelse af den ham paahvilende Forsørgelsespligt; denne Indskrænkning følger af, at Hensigten med det Fattigvæsenet tillagte Erstatningskrav i modsat Fald vilde forseiles, idet det da maatte befrygtes, at Erstatningskravet ved at gjøres gjældende ikkun vilde medføre, at den Paa-

gjældendes Aar yderligere forværredes saaledes, at han blev trængende til ny og øget Understøttelse.

At en Undtagelse fra den i § 34 givne almindelige Regel bør finde Sted med Hensyn til Understøttelse, der af Fattigvæsenet ydes et forældreløst Barn, forinden det har fyldt sit 18de Aar, følger allerede deraf, at saadanne Børn ikke bør stilles under uheldigere Vilkaar end andre Børn, der ingenstunde ville kunne blive bebyrdede med Tilbagebetalingen af en Fattigunderstøttelse, idet denne paa Grund af Forældrenes ubetingede Forsørgelsespligt aldrig vil kunne betragtes som ydet dem selv personlig. Dette Resultat er ogsaa af den Grund stemmende med Samfundets velforstaaede Interesse, at det neppe kan forsvares at lade den opvoksende Slægt begynde Livets Kamp under Trykket af en Fattigunderstøttelse, der er ydet forinden Opnaaelsen af den arbedsdygtige Alder, og som derfor saa godt som altid vil være begrundet i usor skylde Omstændigheder. Derimod ses det ikke, at videregaende Undtagelser fra den Erstatningspligt, der er opstillet som Regel, kunne forsvares.

I § 35 er fastsat, at Fattigvæsenets Erstatningskrav, affet fra de Beløb, der medgaa til en Trængendes Begravelse, skulle staa tilbage for enhver den Paa gjældende paahvilende Gjæld, for saa vidt Gjælden hidrører fra Forpligtelser, der ere paadragne for Fattigunderstøttelsens Ydelse, idet der ikke skjønnes at være tilstrækkelig Anledning til paa Fattigvæsenets Bekostning at begunstige dem, der maatte mene at finde deres Regning ved at give Kredit til Personer, der allerede ere faldne Fattigvæsenet til Byrde.

Den i Danske Lovs 2—19—13 og Forordning af 5te December 1749 begrundede Arveret efter Lemmer i de under Fattigvæsenets Bestyrelse staaende Hospitaller er ophevet ved § 36; i Overensstemmelse med, hvad der formentlig maa erkjendes, at Billighed i høi Grad tilfiger, er det derhos ved nævnte Paragraf fastslaaet, at Fattigvæsenet ingenstunde skal have Ret til hos en Person eller hans Dødsbo at erholde mere end Erstatning for dets Afgifter.

Den i § 37 ommeldte Registreringsret har vel i Praxis været antagen at tilkomme Fattigvæsenet, men der har ikke for samme kunnet paavises nogen bestemt Lovhjemmel.

Til Kapitel V.

I § 42 er det overensstemmende med de gjældende Regler bestemt, at der, naar